

Копірайтеру треба бути закоханим. У падіння та зльоти, ідеї в душі, в метро або в ніч із п'ятниці на суботу. В артдиректорське — так, у клієнтське — ні. У мокапи в фотошопі, мудборди на стіні та тексти у гугл-доку.

Бо копірайтинг — це і результат, і процес. І ти ніби у стосунках з натхненням, а воно втрачає інтерес та кидає тебе без попередження. Але ти дієш на випередження — і починаєш стосунки з дисципліною ще раніше. Тому все одно пишеш.

А робочі будні — це критика і визнання, поезія без рим та письменницькі знання одночасно. Це тексти потрібні завчасно або на вчора. Це вимушені акції-ітерації для знайомих.

До того ж ти можеш шерити ролики за власним сценарієм, робити Каннські кейси та гучну рекламу. Але дехто вважатиме, що ти ведеш сторінки у фейсбук чи щось переписуєш. І це може бути мама.

А справжня копірська драма — це навчитись куту зору прибульця та обов'язку інколи бути дурним. Пунктів не мало, але якщо закохало — у Skvoti знайдеш скіли.

Сінематик

https://www.canva.com/design/DAF0CCxtcsI/EeRxLsgdlvET9Czhc onBlw/edit?utm_content=DAF0CCxtcsI&utm_campaign=designshare&utm_medium=link2&utm_source=sharebutton

